

YÜZLEŞME

Ilık bir nisan günüydü. Kaldırımında, işlerini halletmek için bir o yana bir bu yana koşuşturan insan kalabalığını izleyen biri vardı ki bu koşuşturmadan habersiz, balkonunda sessiz sakin kahvaltısını yapıyordu. Şehrin curcunasına kendini kaptırmak hiç de ona göre değildi. Onun için asıl önemli olan ruhunu rahat ettirmek ve yaşamını hoşlandığı, zevk aldığı aktiviteleri yaparak sürdürmektir. Bugün ne yapacağını planını –ki planlı yaşamayı da sevmezdi- bir hafta önceden belirlemişti. Annesini karşılamak için havaalanına gidecekti. Kahvaltısını bitirdikten sonra kalan bir saatini havaalanında sıcacık bir kahve yudumlayarak geçirebilmek için evden çıktı. Caddenin kalabalığına karışmadan bir taksiye bindi ve havaalanının yolunu tuttu. Taksici sürekli bir şeyler soruyordu. En rahatsız olduğu durumlardan biriydi bu. Tanımadığı insanlarla sohbet etmeyi sevmezdi. Hem zaten taksici sadece işini yapıp onu bir an önce gideceği yere ulaştırırsa olmaz mıydı? Ne gereği vardı bu sohbetin? Taksi şoförü bunu anlamış olacak ki birkaç sorudan sonra sustu. Yol artık Fırat için daha çekici hale gelmişti. Annesinin gelişine hem seviniyor hem de hayatının bir aylığına da olsa değişeceğini kabul etmek istemiyordu. Artık işten çıkınca arkadaşlarıyla takılamayacak, hafta sonları fotoğrafçılık kulübünün çalışmalarına katılamayacaktı; en kötüsü de evi kendisi ve annesi hariç üçüncü bir kişiyle paylaşmak zorunda kalacaktı.

Nihayet havaalanına varmış, taksiden inince rahat bir nefes almıştı. Kafeye oturdu, kahvesinin siparişini verdi ve beklemeye başladı. Etrafta olan biteni gözlemlemeyi seviyordu. İnsanoğlu ne garip bir varlıktı, daima acelesi vardı. Bu kadar insan nereye ve kime koşuyordu? Sürekli bir yetişme kaygısı içinde olmak İstanbul hayatının sıradanlığı haline gelmişti. Sıcacık kahvesi geldi. Mutlulukla ilk yudumu alırken on yıl önceki kazadan sonra annesinin ilk kez İstanbul'a geldiğini fark etti. Acaba bunca yıldan sonra korkularını yenip duygularını bastırıp da bu şehre gelmeye nasıl karar vermişti? Bunları düşünürken Adana'dan gelen annesinin bindiği uçağın alana indiği anonsunu duydu ve bir an önce iç hat yolcularının çıkış kapısına koştu. İçi içine sığmıyordu.

İşte güzeller güzeli annesi kapıda belirmişti. Hemen yanına gitti.

“Hoş geldin anneciğim, nasılsın, nasıl geçti yolculuğun?”

“Hoş bulduk oğlum, iyiyim.”

“Nasıl da özlemişim seni!”

“Ben de oğlum, ben de.” derken Ayşegül Hanım gözyaşlarını tutamadı, ağlamaya başladı.

Yüzünde hüznle karışık bir mutluluk vardı.

“Oğlum bak seni kiminle tanıştıracam, yeni yardımcım Melike.”

“Memnun oldum, ben Fırat.”

“Merhaba ben de memnun oldum.”

“Melike benim elim ayağım biliyorsun.”

“Ayla Hanım'a ne oldu?”

“Yaşlandığını, işi bırakmak istediğini söyledi. Melike'yi de bana o tavsiye etti.”

“Yorgunsunuzdur, bir an önce eve geçelim.”

Biraz zor da olsa taksiye binerek evin yolunu tuttular. Annesi böyle yaşamaya alışmıştı ancak Fırat ilk kez bu denli yakından tanık oluyordu annesinin yaşadığı zorluklara. Toplu taşıma araçları ve ticari araçlarda engelli vatandaşların hayatını kolaylaştıracak tedbirlerin alınmadığını haberlerden duysa bakıp geçer önemsemezdi –toplumun çoğunluğunun yaptığı gibi- fakat yaşayarak öğrenince bilgi kalıcı oluyordu, annesi dışarı çıktığı her gün bu zorluğu yaşıyordu. Bir yerden bir yere hareket etmeyi işkence haline getiren tekerlekli sandalyeye mahkûm kalışına olan isyanını yeneli beş yıl oluyordu. Ayşegül Hanım bu durumu artık kanıksamış, olabildiğince kısa mesafelere gitmeyi ya da evden çıkmamayı tercih ediyordu. Zaten bir yardımcıya ihtiyaç duyma nedenlerinden biri de buydu. Ev yaşamında tek başına başaramadığı her türlü iş için ve öncelikle de kendisine arkadaşlık etmesi için bir yardımcı edinmeye kazanın hemen sonrasında karar vermişti.

Eve vardılar. Bir sorun daha vardı, merdivenler. Fırat'ın oturduğu apartman dört katlı olduğu için asansör yoktu, engelli merdiveni düşünülmemişti. Ne yapacaktı şimdi? Annesinin yaşamına ve durumuna bu kadar uzak oluşuna, onun hislerini anlamayışına pişman olmuştu. Melike Fırat'ın çaresizliğini hissetmiş olacak ki:

“Annenizi kucağınıza alın, araba burada kalsın. Bir tur daha yapar arabayı da yukarı çıkarırsınız.” dedi. Fırat çabuk toparlandı ve Melike'nin dediğini yaptı.

Ayşegül Hanım oğlunu üzgün görmekten hoşlanmıyordu ve daha ilk andan İstanbul'a gelmesinin kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başladı.

Fırat'ın aldığı ilk karar bir an önce engelli kişiler için yaşamı kolaylaştıran olanaklara sahip bir yere taşınmak oldu.

Oğlunun evini çok beğendi Ayşegül Hanım. Salondaki koltuklar krem rengi deriydi ve kahverengi kırlentleri vardı. Televizyon epeyce geniş ekrandı. Tüller krem, perde ise odaya hareketlilik katan halıyla uyumu yakalamak için bordo renkteydi. Orta sehpanın özel dizayn olduğu belliydi. Tüm bu manzara karşısında oğluyla gurur duydu. Her zaman ne istediğini bilen, zeki bir çocuktü Fırat. Peki neden hiç aile fotoğrafı yoktu salonda? Anlaşılan oğlu geçmişin mutlu anılarının üstüne bir sünger çekmiş, mutsuzluğa mahkûm etmişti kendini. Bunları düşündükçe Ayşegül Hanım'ın içini kaplayan hüznü adeta korkuya dönüşmüştü. Akşam yemeğinden sonra Melike anne-oğlu yalnız bırakmak için erkenden odasına çekildi. Fırat, Melike'den çok hoşlanmıştı. Bu kız ela gözlü, siyah saçlı, uzun boylu, alımlı ve güzeldi. Böyle bir kızı çoktan kapmışlardır diye düşünerek fazla umutlanmamaya çalışıyordu. Keşke parmağında yüzük olup olmadığına baksaydım, diye geçirdi aklından. Sabahı beklemesi gerekiyordu bunun için.

Fırat koltukta oturan annesinin dizlerine başını koydu. Pişmanlıklarını, tüm hislerini annesiyle paylaştı:

“ Seni çok özledim, anneciğim. Biliyorum o kazadan sonra pek yanında olamadım, seni çok yalnız bıraktım, itiraf etmeliyim ki biraz da seni suçladım kazadan dolayı. Babamı İstanbul'a gelmeye sen zorlamıştın, belki bu kadar ısrarcı olmasaydın babamı kaybetmezdim. Oysa şimdi anlıyorum ölmek değilmiş zor olan engelli bir şekilde yaşama devam etmiş. Çok pişmanım, canım annem. Ne olur affet beni! “ söylediklerinin kalanı anlaşılmıyordu, hıçkırıklara boğulmuş gibi ağlıyordu. Bu, son on yılın yüzleşmesiydi; babasızlığın isyanı, kadere bir başkaldırıydı. Ayşegül Hanım oğlunun saçlarını okşuyordu, onu teselli etmiyordu çünkü kalbe yüklenen ağır yükü bedenden gözyaşları atabilirdi ancak. Kendisi de beş yıl önce üç gün üç gece hiç durmadan ağlamış, ondan sonra sakinleşmiş ve kadere boyun eğmeyi öğrenmişti. Ama kaderin isteklerini değil kendi isteklerini yapmaktan da vazgeçmiyordu. Doğrusu da buydu.

Malum kazadan sonra oğlu ile oturmamaya karar vermişti. Bu hayatında aldığı en doğru ikinci karardı – ilki Fuat Bey'le evlenmekti- , çünkü Fırat'ın geleceğini şekillendirirken engelli bir yaşam sürmesini istememişti. Geçmişe dönüp baktığında tek pişmanlığı oğlunun gerçek duygularını öğrenmeyi bu kadar geciktirmiş olmasıydı.

“ Canım oğlum, ben de yıllarca babanın ölümüyle ilgili kendimi suçladım. O elim kazada kaygan zeminde virajı alamayan arabamız uçuruma yuvarlandı biliyorsun. Babana, yağmur dinene kadar bir mola yerinde beklemeyi teklif ettim ama kabul etmedi. Ne yapalım ki kaderin önüne geçilmiyor. Yaşamamız gereken bu denli büyük bir acı varmış. Benim durumuma üzülmene gerek yok. Çünkü ben böyle çok mutluyum. Melike sayesinde yeniden doğdum sanki. Bu kız benim yaşamıma renk kattı, enerjimi tazeledi. İsyanın kazanç getirmediğini, insanın hangi durumda olursa olsun mutlu olmak için yaşama sevinci duymasının yeterli olduğunu ondan öğrendim. Sen de üzülme artık. “

Anne-oğul günün ilk ışıklarına kadar uzun uzun konuştular. Aradan geçen on yılın muhasebesini yaptılar. Artıları ve eksileriyle bu savaşta kaybeden yoktu; yorulan, yıpranan kalpler vardı, birbirini delice özleyen iki gönül vardı, sevginin en gerçeği anne sevgisi ve evlat sevgisi vardı!

Diğer günün sabahında güneş sanki daha bir güzel parlıyordu. Sadece güneş mi? Melike erkenden uyanmış, Fırat kalktığında çoktan kahvaltayı hazırlamıştı. Zorlu bir gece geçiren anne-oğlun birbirlerine karşı sevgi ve bağlılıklarını tazelemeleri Melike'nin de hoşuna gitmişti. Fırat'ı o kadar iyi anlatmıştı ki Ayşegül Hanım, Melike onu sanki yıllardır tanıyordu. İki gencin günaydınlaşmalarında bile bir duygu yoğunluğu vardı. Bundan sonra olacaklar az çok belliydi. Hem zaten Melike'nin parmağında bir yüzük de yoktu!

Fırat annesiyle yaptığı yüzleşmenin ardından mimar olarak hayata adımını attı, tasarladığı tüm yapılarda engelli insanların koşullarını her şeyden önce düşünüyordu. Bu konuda daha duyarlı bir toplum oluşturma hedefi için derneklerde ve çeşitli kampanyalarda eşi Melike ile birlikte canla başla çalışıyordu. Ayşegül Hanım ise o çok beğendiği kıza gelinim diyebilmenin gururuyla, torunlarının cıvıl cıvıl sesleri arasında mutlu mesut yaşayarak tamamlamıştı ömrünü.

